

PYÖRÄRETKI SEINÄJOKI - PARIKKALA

PYÖRÄILIMME (SINIKKA JA TAPANI) NOIDEN PAIKKAKUNTIEN VÄLIN, EI KUITENKAAN SUORAAN VAAN KAINUUN KAUTTA MM. PUOLANGAN JA SUOMUSSALMEN KAUTTA.

YLEISTÄ: MIKSI TEHDÄ TÄLLAINEN MATKA.

YKSI MERKITTÄVÄ TEKIJÄ ON HAASTAA ITSENSÄ. EI VÄHITEN MERKITYSTÄ ON MYÖS SILLÄ, ETTÄ YLEENSÄ KULJETTAJANA TOIMINUT TAPANI EI OLE VOINUT JATKAA AUTOILUA LÄÄKÄRIN YSTÄVÄLLISESTÄ HUOLENPIDOSTA JOHTUEN.

KOLMAS AJATUS ON PÄÄSTÄ SUHTEELLISEN VAPAASTI LIKKUMAAN ILMAN AUTOA JA VIELÄPÄ HIEMAN PITEMPIÄ MATKOJA KUIN KÄVELLEN. YLEISET KULKUNEUVOT OVAT SIITÄ EPÄMUKAVIA, ETTÄ NIIDEN SUUNTAA, AIKATAULUA JA PYSÄHDYSPAIKKOJA YKSITYINEN HENKILÖ EI SAATA VAIKUTTAA, EMMEKÄ TIEDÄ VOIKO ESIMERKIKSI VR: KÄÄN AINA VAIKUTTAA OMIIN AIKATAULUIHINSA.

MOTIIVI TÄLLAISELLE MATKALLE TÄYTYY OLLA OLEMASSA, JOTTA SITÄ VOI JATKAA SATEESTA, TUULESTA JA KYLMÄSTÄ HUOLIMATTA JA VAIKKA NÄLISSÄÄN. MEILLÄ OLI USEITA MOTIIVIN AIHEITA. ENSIMMÄINEN OLI PÄÄSTÄ MUKAVASTI KESÄSEUROIHIN ÄHTÄVÄLLE. SIINÄ SAMALLA VOISIMME VIERAILLA LASTENLASTEN LUONA. TOINEN MOTIIVI OLI MOIKATA TAPANIN SISARTA VÄHÄN YLEMPÄNÄ

POHJANMAALLA, HIMANGALLA. KOLMAS TEKIJÄ OLI AJAA YLVIESKAN KAUTTA, JOSSA TIEDETTIIN OLEVAN ERINOMAINEN SALAATTIRUOKAPAikka, KING MEAL. NELJÄS MOTIIVI OLI JATKAA SUOMUSSALMELLE JA RAATTEEN TIEN MUSEOON, SILLÄ SINIKAN ISÄ OLI TALVISODASSA RAATTEEN TIEN TAISTELIJANA, SELVISI SIELTÄ HENGISSÄ JA KERROTAANPA HÄNEN AMPUNEEN KONEKIVÄÄRILLÄ ALAS VENÄLÄISEN HÄVITTÄJÄKONEEN. VIIDES MOTIIVI OLI NÄHDÄ MUUTAMA MIELENKIINTOINEN MAISEMA, KUTEN KOLI, KERIMÄEN KIRKKO JA PUNKAHARJU EDELLÄ MAINITTUJEN KOHTEIDEN LISÄKSI. KUUDENTENA MOTIIVINA OLI SE KAIKKEIN VOIMAKKAIN ELI PÄÄSTÄ EHJIN NAHOIN TAKAISIN KOTIIN.

NÄMÄ OLIVAT ALKUASETELMAT. JOSSAKIN LOPPUVAIHEESSA KERTOMUSTA NÄYTÄMME RETKEN MAHDOLLISTANEET TARVIKKEET JA VIMPAIMET KUTEN PYÖRÄT, LEIRIITYMISVÄLINEET, VAATETUS JNE.

OLISIMME ILMEISESTI MATKUSTANEET MATKAN HELSINKI - SEINÄJOKI PYÖRILLÄ, MUTTA HEINÄKUUN ALKUPUOLI OLI LIIAN KIIREINEN JA SITEN JÄI LIIAN VÄHÄN AIKAAN YLI KOLMEN SADAN KILOMETRIN MATKAAN. TOISEKSEEN HALUSIMME KYLLÄ VÄLTÄÄ RUUHKAISINTA SUOMEA.

Polvijärveltä lähdimme niinkuin voisi urheiluterminä sanoa, ponnistimme kaukaa lankun takaa. Majapaikkamme oli tulosuuntaamme nähden ennen Polvijärveä ja siten pääsimme vauhtiin tai etenemään matkallamme kun ensin olimme ajaneet majapaikasta päätielle ja siitä ohi Polvijärven, siis yhteensä noin 17 kilometriä.

Päätimme mennä lyhintä tietä, joka kartalla näytti pieneltä ja jopa osin soratieltä. Onneksi siinä ihan alkumatkassa oli joku tienmittaaja töissä ja hän tiesi, että koko tie on asfaltoitu. No joo sitähän se olikin. Heikkoa tasoa kuten niin monet tiet.

Matkaa Liperiin oli vain noin 40 kilometriä ja se tuntui kohtuulliselta vaikka alkoikin sataa ja oli kylmä, ajosormikkaat kädessä käsiä paleli. Tullessamme Liperiin kysyimme tietysti ensin ruokapaikkaa. Muuan mies tokaisi, että siellähän se on ja viittasi hieman kädellään. Hmm aivan siinähän se taitaa olla. Kyllä se löytyi. Täytyi vähän miettiä, mistä onkalosta moinen informoimisen tyyli johtuu. Jos joku todella tietämätön kysyy niin mitä sellainen vastaus antaa lisätietoa. Ei oikeastaan mitään, koska jos on eteenpäin menossa, sitä on mentävä vaikka ei sellaista infoa saisikaan. Ja kysytty paikka löytyy jos on löytyäkseen ja jos se sattuu olemaan kulkureitin varrella.

Meille se sattui. Jälleen kerran oli hienoa olla sisällä, kun ulkona satoi. Söimme tukevasti ja odotimme josko ilma selkenee. Sen verran se selkeni, että menimme kirkkoon, joka oli sen ruokapaikan lähetyvillä. Ihan tyylikäs kirkko. En ole varma, mikä on tiekirkkojen tarkoitus

muuta kuin olla auki. Mutta jos siellä haluaa syventyä hartauteen tai rukoilemaan, niin ehkäpä samaan aikaan siivoustyöt imureineen ym melun kanssa eivät sovi yhteen.

Katsastimme kirkon kuitenkin ja jatkoimme matkaa. Suuntana oli Rääkkylä.

Sade oli lakannut ja tuulikin oikeastaan vasta toista kertaa matkamme aikana alkoi työntää meitä takaapäin. Tietysti tiet tekevät mutkia ja tuulen suunta kääntyy, että mitään stabiilia olotilaa ei ole. Kuitenkin se loi valoisampaa mieltä.

Onnea ei kestänyt loppuun asti, sillä kun pääsimme lähelle lautta eli vanhalla nimellään lossia, alkoi taas sataa. Meidän ei tarvinnut kiilata Arvinsalmen lossille, tilaa oli ihan reippaasti. Siinä vähän kyselimme vesistöjen nimiäkin, kun emme viitsineet ottaa karttaa esille. Sitäpaitsi meillä oli kyllä elektronisiakin karttoja mutta niille ei ollut ihan hyvää suojaa vettä varten. Toisaalta karttojakin tarvitsimme erittäin vähän. Kunhan silloin tällöin vilkaisi, minkänumeroista tietä piti mennä, niin sitä sitten mentiin eikä harhaan ajettu.

Tällä matkalla oli enää yksi lossi, sillä jokin aika sitten Reijolan jälkeen olevan lossin paikalle on rakennettu siltä. Se on hyvin korkea, ilmeisesti se ylittää laivareitin. Tosin se ei ole likimainkaan yhtä korkea silta kuin olimme joskus ajelleet Lofoteilla, jossa avoimen taivaan alla kovalla tuulella puistaa varsin lujaa niin että tuntuu kuin ei sillalla pysyisikään.

Rääkkylän keskustassa hieman kiertelimme paikkoja mutta siellä ei meidän havaintojen mukaan ollut mitään kiinnostavaa. Menimme Paksuniemen venerantaan. Sieltä saimme majapaikan kerrostalosta. Tuo talo oli kuulema vanha meijeri, josta oli remontoitu muutamia huoneita matkailijoiden käyttöön. Me saimme huoneen, jonka nimi oli Hilja maitotyttö. Itse olen ollut vähän maidon kanssa tekemisissä mutta Sinikalle nimi kolahti ehkä vähän enemmän.

Firman ravintola oli suhteellisen siisti. Satuimme hitaaseen jonoon vaikka ei meillä kiire ollut ja siinä saattoi seurata paikallista murretta vaikka useimmat taisivat olla muualta päin tulleita turisteja. Lätyt olivat kuulema talon erikoisia ja niin otimme sellaiset, olimmehan jo syöneet kunnolla. Pettymys oli, että lätyt oli yksikössä ja kermavaahto kaksikossa, joka ei ole minun herkkuni.

Terassillakin tarkeni puserossa ja "villahousuissa", oli pouta ja aurinko pilkisteli sieltä jostakin, se on ilmeisesti unohtanut, mistä rakosesta sen pitäisi pilkistää.

Paksuniemen alue on varsin kaunista venevalkamiseen. Siinä on myös tilaa kuleksia ja nauttia kesäisestä säästä. merkille pantavaa oli, että siellä oli pääskysiä, jotka tuovat helposti kesäisen tunnelman.

Sellaista se meillä olikin. Emme viitsineet käydä kylän kulmilla, koska olimme jo havainneet, ettei siellä ole meille juuri mitään. Aikaa meillä kyllä olisi ollut. Mutta se aika oli hyvä ulkoilla ja mennä ajoissa nukkumaan.

Päivän saldo:

Polvijärvestä jäi himmeä kuva, jota olimme illalla yrittäneet saada kirkkaammaksi. No ehkä emme nähneet kaikkea. Olimme joskus olleet Huhmarin alueella viikon koko perheen voimalla ja se olisi kaikesti sopinut meille nytkin mutta se jäi vähän sivuun aiotusta matkastamme.

Vaihteleva sää, jossa oli melko pitkiä poutajaksoja.

Ajetut kilometrit 110 km.

Edelleen kaikki hyvin, ei harmeja eikä harhaanajoja.

Paksuniemessä saimme pyörät yöksi lukittavaan varastoon mistä lisäpisteitä majatalon pitäjälle.

Yöpaikka oli siisti, hieman heikko äänen eristys mutta ei haitannut.

Ravintolassa ja muutenkin ilmapiiri vaikutti hiukan oudolta, ei negatiiviselta vaan impressionistiselta, omintakeiselta. Ehkä siitä yksi pluspiste lisää.